

[Bernhard Baunsgaard.]

der kommer til at betale for den manglende fremgang — en fremgang, vi kunne få, hvis vi blev medlem.

Men jeg er enig i, at det bør ikke være de eneste betragtninger, der er afgørende for os, når vi træffer vor beslutning. Hvor mange af os har ikke drømt om én verden, har drømt om, at vi dog engang skulle nå dertil, at alle mennesker anerkendte hinanden og sagde: vi vil samarbejde, vi vil høre op med at bekæmpe hinanden. Jeg ved ikke, om dette er en sikker vej til at komme nærmere til én verden, men jeg ved, at det er det bedste tilbud, der hidtil har været forelagt for et dansk folketing. Hvis man mener noget med, at man vil et større samarbejde med mennesker, så bør man ikke afvise det tilbud, der ligger her. Lad os tage den chance, der måtte være for, at dette kan blive begyndelsen til et større internationalt samarbejde. Lad os tage den, selv om det måske i første omgang ikke fører så langt, som vi kunne ønske.

Der har været talt om og stillet op for os som skræmmebillede fra modstandernes side, at det vil føre til en blokdanelse. Jeg vil gerne have lov til at citere hr. Frode Jakobsen, der efter min mening har holdt en af de væsentligste og vægtigste taler for tilslutning til EF, nemlig den tale, som hr. Frode Jakobsen holdt den 11. maj 1967 fra denne talerstol. Da spurgte han (Folketingsstidende 1966-67, 2. samling sp. 4148):

„Er det en dårlig ting om de europæiske lande, som trods alt har så meget tilfælles, forskellige både fra stormagten mod øst og stormagten mod vest, virkelig kan have et ord med i laget?“

Jeg vil gerne gøre hans ord til mine. Vil det — bare som en begyndelse — virkelig være en dårlig ting, om der skabes en europæisk stemme, som er forskellig fra den stormagt i vest, som må bære ansvaret for Vietnamkrigen, og fra den stormagt i øst, som må bære ansvaret for undertrykkelsen af befolkningerne i Ungarn og Tjekoslovakiet? Jeg forstår ikke, at folk, der engang har været optaget af internationalt samarbejde, kan afvise den mulighed, der her ligger for fremskridt.

Maigaard: Det har jo været et led i debatten, at man har diskuteret, hvilke konse-

kvenser et eventuelt medlemskab ville få for de jordpolitiske spørgsmål og de jordpolitiske problemer, dette samfund har. Det har været omtalt i debatten af hr. Poul Dalsager, af hr. Stetter, af hr. Svend Haugaard, og jeg tror også af hr. Johan Philipsen. Derfor vil jeg gerne knytte et par bemærkninger til disse betragtninger, der er fremkommet om jordpolitikken.

Først vil jeg sige, at det, der har været tilhængerens udgangspunkt, har været nationalt. Det kan undre én, så internationale de ellers er. Men når vi diskuterer jordproblemer, så er udgangspunktet altså, at man skal sikre dansk jord på danske hænder. Man kan drøfte dette udgangspunkt, men det er en indiskutabel ting, at det er det, der har drevet tilhængerne, og det er det, de siger at de har sikret, hvad de altså ikke har. Det vil jeg gerne komme med et par bemærkninger om.

Jeg mener, at et medlemskab for hele det felt, som vores jordpolitik, vores jordproblemer, dækker, vil få uheldige konsekvenser, og jeg vil starte med at pege på de problemer i byzonerne, som vil opstå ved et medlemskab. Hvis vi bliver medlemmer, så skal vi, fordi fællesmarkedet bygger på dogmet om den fri etableringsret, åbne op for enhver form for erhvervsmæssig virksomhed i byzonerne, og vi skal, i det omfang der er sammenhæng mellem beboelse og erhverv, åbne op, således at folk, der vil herop at bo, skal have bolig i forbindelse med deres erhverv. Denne situation, som er ny, kommenteres af hr. Svend Haugaard i Politiken for den 28. august i år med ordene — jeg citerer:

„Ja, hvilken forandring! Det er nøjagtigt, hvad der sker i dag“.

Men det er det ikke, og det indtryk må ikke fæstne sig. For hvis vi bliver medlemmer af fællesmarkedet, så vil der som noget nyt ske det, at udenlandske ejendomsmæglere og udenlandske sagførere vil få lov at operere erhvervsmæssigt i vores byzoner. Det har de ikke i dag. Det kan være slemt nok i dag med de danske, men man har grund til at frygte, hvad det kan blive til, hvis også udenlandske kommer til.

For det andet er der grund til at påpege — ikke mindst i relation til hr. Svend Haugaard, som gang efter gang har peget på, at vi bevarer råderetten over den danske jord, udtrykket „råderetten“ er hans — at retten